

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **D. Š.**, zastoupeného JUDr. Kateřinou Šimáčkovou, advokátkou se sídlem Mojžíšova 17, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 9 Ca 41/2005 – 45,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 9 Ca 41/2005 – 45, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2007, č. j. 9 Ca 41/2005 - 45 byla zamítnuta žaloba podané žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 28. 12. 2004, č. j. VS-322/RK/3, jímž byl zamítnut rozklad stěžovatele a bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra - oddělení státního občanství a matrik ze dne 16. 8. 2004, č. j. VS-1365/53/2-1997, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatele o udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nabývání a pozbývání státního občanství“). Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že správní orgán nejprve přezkoumá naplnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství podle § 7 odst. 1 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství, je však oprávněn hodnotit žádost i z jiných hledisek, než která výslovně zmiňuje zákon, a to v rámci správního uvážení, které může směřovat nad rámec zákonných podmínek. Míra volného správního uvážení v tomto případě tedy podle napadeného rozhodnutí městského soudu není omezena zákonem o nabývání a pozbývání státního občanství, ale pouze zákazem

libovůle. Nad rámec právního posouzení správního rozhodnutí městský soud konstatuje, že stěžovatel nesplnil svou povinnost podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství, ačkoli správní orgány konstatovaly nekonzistentně své zamítnutí jako správní uvážení nad rámec zákonných podmínek. Městský soud dále uvedl, že jestliže správní orgány shledaly, že stěžovatel neplnil své povinnosti vyplývající ze založení jeho podnikatelské – živnostenské činnosti (§ 33 zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, zánik daňové povinnosti v souvislosti s § 38g zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů), je toto hodnocení podřaditelné pod posouzení splnění jedné ze základních podmínek zákona, a to podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství. Městský soud rovněž konstatoval, že zákon č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) je procesním předpisem ve věcech daní, jeho ustanovení jsou pro daňové subjekty stejně závazná a zásadní svým významem jako daňové zákony, proto nelze pod § 7 odst. 1 písm. e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství nezahrnout i plnění povinností podle tohoto právního předpisu. Městský soud z toho vyvodil, že posouzení jednání stěžovatele při neplnění povinností ze zaregistrovaných živnostenských oprávnění tedy není bagatelního významu, a byť bylo správními orgány nekonzistentně prezentováno jako správní uvážení nad rámec zákonných podmínek, pak tento případ zcela postačí pro závěr o neudělení státního občanství České republiky stěžovateli. Tuto úvahu pak podle městského soudu umocňují pochybnosti správních orgánů o pravdivosti daňového přiznání z hlediska výše příjmů stěžovatele za rok 2003. Podle městského soudu pak je nesporné, zda stěžovatel své chyby spočívající v zanedbání svých zákonných povinností i jiné jednání následně napravit či vysvětlil.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uplatnil důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Konkrétně namítal, že městský soud v jeho neprospěch rozšířil argumentaci ministerstva. Správní orgán I. stupně rozhodl, že nevyhovuje žádosti stěžovatele o udělení státního občanství České republiky ze dvou důvodů, a to, že stěžovatel nepodal za období 1995 – 2002 prohlášení o tom, že nemá příjmy ze samostatné výdělečné činnosti podléhající dani z příjmů fyzických osob a že při ústním jednání na ministerstvu sdělil, že zisk z provozu jeho restaurace za rok 2003 činil cca 40 000 Kč a v daňovém přiznání je uveden rozdíl mezi příjmy a výdaji z této podnikatelské činnosti ve výši pouze 29 180 Kč. Ve správním rozhodnutí pak bylo konstatováno, že stěžovatel splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d), e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství a nikde se neuvádí, že by snad udělení občanství bylo bezpečnostním rizikem pro Českou republiku (§ 10 odst. 3 citovaného zákona). Ačkoli tedy ministerstvo konstatovalo, že stěžovatel splňuje veškeré podmínky stanovené zákonem o nabývání a pozbývání státního občanství, rozhodlo se jeho žádosti nevyhovět. Stěžovatel se domnívá, že povinnost provést požadované prohlášení ze žádného právního předpisu nevyplývá, a v průběhu odvolacího řízení z důvodů právní jistoty dokonce požadované prohlášení finančnímu úřadu doručil, což ministerstvu prokázal. K druhému důvodu stěžovatel upozornil, že ministerstvu předložil daňové přiznání za rok 2003 a nic nechtěl zatajovat. Pokud zhruba uváděl své příjmy z podnikatelské činnosti při výslechu a v dotazníku, tak se zmýlil cca o 10 000 Kč. Stěžovatel poukázal na to, že již v odvolání vyjádřil právní názor, že v případě splnění zákonných podmínek podle § 7 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství a absenci důvodu uvedeného v ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona mu vzniká právní nárok na udělení státního

občanství a že není možno mu toto odmítnout pouze odkazem na dva naprosto bagatelní důvody. Městský soud však jeho argumenty neuznal a naopak ještě dále rozšířil argumentaci ministerstva v neprospěch stěžovatele. Rovněž vůbec nevzal v potaz právní argumenty stěžovatele opírající se o rozhodnutí Nejvyššího správního ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 - 78, které podporuje jeho právní argumentaci. Při výkladu § 7 odst. 1 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství není možno považovat výčet pěti podmínek za pouze demonstrativní, umožňující jejich rozšíření na základě volné úvahy správního orgánu. Naopak se jedná o výčet taxativní, rozšiřitelný jedině na základě jiného výslovného zákonného ustanovení. Ministerstvu je svěřeno správní uvážení již u posuzování splnění některých z podmínek zákonem stanovených, konkrétně v jeho § 7 odst. 1 písm. e) a v § 10 odst. 3 citovaného zákona. Pokud by bylo správní uvážení při posuzování těchto dvou hledisek dále kombinováno s volností při stanovení podmínek dalších, byl by tím podle stěžovatele umožněn rozhodovací voluntarismus, nesouladný s pojmem racionální a dobré správy. Proto ministerstvo nesmí svou úvahou libovolně rozšiřovat nad rámec zákona množinu podmínek požadovaných k udělení státního občanství. Stěžovatel rovněž vyslovil nesouhlas s úvahou městského soudu směřující k posouzení jediných dvou vytýkaných porušení práva, které byly důvodem neudělení státního občanství. Městský soud dovodil, že nepodání prohlášení stěžovatele, že nemá příjmy ze samostatné výdělečné činnosti, je porušením povinností stanovených v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství. To se však naprosto vymyká dosavadní praxi ministerstva, které jako porušení tohoto ustanovení vždy vnímalo jen řádné nepřiznání a nezaplacení jmenovaných plateb, nikoli bagatelní chybu, která navíc nevyplývá ze žádného zákonného ustanovení, ale pouze z pokynu Ministerstva financí č. 219 uveřejněného ve Finančním zpravodaji č. 12/2000. V průběhu správního řízení stěžovatel tuto výtku napravil, což městský soud shledal jako nesměrodatné. Dále se není možno podle stěžovatele ztotožnit s tvrzením městského soudu, že absence příjmů z podnikatelské činnosti znamenala zánik daňové povinnosti podle ustanovení § 38g zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů či že by z tohoto ustanovení vyplývala v případě nezískání příjmů ze samostatné výdělečné činnosti pro stěžovatele nějaká povinnost. Ministerstvo, na rozdíl od městského soudu, nepojalo relevantní pochybnosti o pravdivosti daňového přiznání výše příjmů stěžovatele za rok 2003. Pokud by totiž taková pochybnost byla, mělo povinnost ji oznámit finančnímu úřadu, což neučinilo. Stěžovatel, jemuž zpracovává daňové přiznání jeho účetní, pouze nepřesně uvedl jeden z mnoha údajů, protože si jej přesně nepamatoval. Uvedenou nepřesnost mohl příslušný úředník na místě zkorigovat, neboť měl k dispozici veškerá daňová přiznání stěžovatele. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovilo souhlas se závěry městského soudu. Podle jeho názoru nelze považovat za taxativní výčet podmínek pro udělení státního občanství uvedený v § 7 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství také z toho důvodu, že ustanovení § 10 odst. 3 citovaného zákona stanoví, že ministerstvo vnitra je povinno posoudit žádost o udělení státního občanství i z hlediska bezpečnosti státu. Z tohoto vyplývá, že i v případě splnění všech podmínek stanovených zákonem o nabývání a pozbývání státního občanství, nemusí být žádosti o udělení státního občanství vyhověno. Splnění zákonem stanovených podmínek je pouze základním předpokladem pro kladné vyřízení žádosti, po kterém následuje fáze správního uvážení, kdy je třeba

každou žádost individuálně posoudit při respektování smyslu zákona o nabývání a pozbývání státního občanství a mezí, která zákon stanoví. Státní občanství je trvalý a pevný svazek mezi fyzickou osobou a Českou republikou. Trvalost a pevnost tohoto svazku je dána integrací žadatele v české společnosti, jež je charakterizována jak vazbami rodinnými, tak vazbami pracovními a sociálními, a také dodržováním právního řádu České republiky. Transparentnost příjmů žadatele je dalším významným integračním znakem, který je v průběhu správního řízení zjišťován. Integrací žadatele je třeba se zabývat v širších souvislostech s přihlédnutím ke konkrétnímu případu, a ne pouze mechanicky posuzovat splnění zákonem stanovených podmínek pro udělení státního občanství. Nehodnotí se pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně, nýbrž v rámci správního uvážení je zkoumána existence skutečného vztahu (viz. rozsudek Mezinárodního soudního dvora ze dne 6. 4. 1955 v případě *Nottebohm case*, *Lichtenštejn v. Guatemala*, ICJ. Rep, 1955, s. 20). Ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, navíc ukládá všem správním orgánům chránit zájmy státu a společnosti. Ministerstvo odkázalo na usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 3. 2000, sp. zn. IV. ÚS 586/99 a na rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel byl podle § 33 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků povinen podat správci daně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci živnostenského oprávnění registrační přihlášku k placení jednotlivých druhů daní. Pokud stěžovatel vůbec nezačal podnikat, byl povinen předložit k žádosti o výmaz z evidence podnikatelských subjektů písemný souhlas správce daně. Stěžovatel nepodal daňová přiznání ani nepožádal o výmaz z evidence podnikatelských subjektů, a neplnil tak své povinnosti vyplývající ze zákona o správě daní a poplatků. K této problematice Ministerstvo financí vydalo pokyn č. D – 219 o registraci daňových subjektů, který byl uveřejněn ve Finančním zpravodaji, tj. ve veřejně přístupném publikačním prostředku. Stěžovatel v dotazníku k žádosti o udělení státního občanství a při jednání na ministerstvu uvedl rozdílné údaje než v daňovém přiznání za rok 2003, a proto vznikly pochybnosti, který ze správních orgánů byl uveden v omyl. Z těchto důvodů ministerstvo navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství lze státní občanství České republiky na žádost udělit fyzické osobě, která splňuje současně tyto podmínky:

- a) má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu nejméně pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje,
- b) prokáže, že nabytím státního občanství České republiky pozbyde dosavadní státní občanství, nebo prokáže, že pozbyla dosavadní státní občanství, nejde-li o bezdomovce nebo osobu s přiznaným postavením uprchlíka na území České republiky,
- c) nebyla v posledních pěti letech pravomocně odsouzena pro úmyslný trestný čin,
- d) prokáže znalost českého jazyka
- e) plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních

předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

V prvním stížním bodě stěžovatel namítal, že zákonem stanovený katalog podmínek, jejichž splnění zákon vyžaduje pro udělení státního občanství, je nutno vykládat jako výčet taxativní.

Touto stěžejní námitkou kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval již v uvedeném rozsudku ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 - 78, a v nyní projednávané věci neshledal žádný důvod se od právního názoru vysloveného v tomto rozsudku odchýlit. Nejvyšší správní soud opět zdůrazňuje, že ministerstvo nesmí z textu ustanovení § 7 odst. 1 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství dovozovat, že k podmínkám zde uvedeným může připojovat podmínky další, v textu zákona neuvedené, jak by vyplývalo z absolutizace významu slovesa „lze“. Takové volné rozšiřování podmínek udělení státního občanství úvahou správního orgánu nad rámec zákona by bylo libovůlí. Má-li být výklad citovaného ustanovení souladný zejména s ústavními omezeními kladenými obecně na veřejnou moc, je třeba konstatovat, že slovesem „lze“ v úvodu citovaného ustanovení není správnímu orgánu svěřena ničím neomezovaná volná úvaha, zda udělí či neudělí státní občanství žadateli splňujícím všechny podmínky v tomto ustanovení obsažené, ale že je mu umožněno pouze zohlednit jiné podmínky výslovně stanovené zákonem, typicky bezpečnostní zájem státu podle § 10 odst. 3 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství. Ministerstvo tedy nesmí svou úvahou libovolně rozšiřovat zákonem taxativně stanovené podmínky požadované k udělení státního občanství.

Tento výklad se opírá o zásadu předvídatelnosti práva a zásadu právní jistoty, které tvoří samotný základ konceptu právního státu. V demokratickém právním státě musí právní řád zajistit předvídatelnost důsledků právního předpisu a jeho určitost a srozumitelnost. Pouze takový zákon, u něhož lze jeho důsledky jasně předvídat, totiž odpovídá znakům právního státu. Z těchto východisek pak vyplývá, že rozsah a obsah podmínek k udělení státního občanství je možno definovat jen zákonem, přičemž je třeba zachovat požadavek právní jistoty a předvídatelnosti postupu orgánů veřejné moci v souladu se zákonem stanovenými požadavky. Pokud by zákon nestanovil dostatečně rozsah a obsah podmínek k udělení státního občanství, nebylo by možné posoudit, zda správní uvážení ministerstva nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem. Správní uvážení by tak bylo fakticky nepřezkoumatelné. V dané věci lze poukázat na to, že Evropský soud pro lidská práva požaduje v případech, kdy právní předpis opravňuje orgán veřejné moci k uvážení, aby rozsah a modalita výkonu takového uvážení byly definovány s dostatečnou jasností s ohledem na daný legitimní cíl a poskytovaly jednotlivci odpovídající ochranu proti libovůli či svévoli.

Nelze proto akceptovat názor ministerstva, že i v případě splnění všech podmínek stanovených zákonem o nabývání a pozbývání státního občanství nemusí být žádosti o udělení státního občanství vyhověno. Argumentuje-li ministerstvo integrací žadatele v české společnosti, jež je charakterizována jak vazbami rodinnými, tak vazbami pracovními a sociálními, a také dodržováním právního řádu České republiky, lze konstatovat, že tento pojem je příliš obecný a ministerstvo v jeho rámci zvažuje „téměř

vše“ a doplňuje v podstatě libovolně dodatečné podmínky pro udělení státního občanství. Není přípustné, aby ministerstvo odůvodnilo neudělení státního občanství pouze nedostatečnou integrací žadatele v české společnosti (viz. článek Nabývání státního občanství České republiky udělením, JUDr. Martin Rozumek, Bulletin advokacie 10/2007, str. 39.). Lze tedy shrnout, že rozhodování o udělení státního občanství je sice výrazem svrchované státní suverenity, ale tato skutečnost neznámá, že by se jednalo o „milost“ rozhodujícího státního orgánu a že by bylo odrazem jeho vlastní neomezené suverenity a volnosti, jak na to správně poukázal v kasační stížnosti stěžovatel. Podmínky pro udělení státního občanství tak musí stanovit zákonodárce, nikoliv státní orgány, které jsou součástí moci výkonné. Ústavně konformní výklad tak umožňuje správní uvážení v mezích a za podmínek stanovených zákonem, nikoliv však vytváření zcela nových, žadateli o státní občanství neznámých podmínek, jež zákonodárce vůbec nekonstituoval.

Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožnil se stěžovatelem v tom, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, pokud uvedl, že správní orgán nejprve přezkoumá naplnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství podle § 7 odst. 1 zákona o nabývání a pozbývání státního občanství, je však oprávněn hodnotit žádost i z jiných hledisek, než která výslovně zmiňuje zákon, a to v rámci správního uvážení, které může směřovat nad rámec zákonných podmínek.

Nejvyšší správní soud se částečně shoduje s názorem městského soudu v tom, že povinnosti daňových subjektů vyplývající z daňových zákonů úzce souvisí s povinnostmi uloženými daňovým subjektům zákonem o správě daní a poplatků a nelze je zcela oddělovat. Hmotné právo by se totiž v řadě případů bez práva procesního neprosadilo, a procesní právo bez práva materiálního by naopak postrádalo smysl. Nejvyšší správní soud však nesouhlasí s posouzením jednání stěžovatele jako nikoliv bagatelního významu. Městský soud v podstatě neuvedl žádné hodnocení tohoto jednání, pouze konstatoval, že jde o porušení zákona o správě daní a poplatků. Každé porušení předpisů však podle Nejvyššího správního soudu nemusí znamenat nesplnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství. Při posuzování se musí vždy vážit intenzita případného porušení povinnosti. Nejvyšší správní soud již v uvedeném rozsudku ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 As 31/2005 – 78, vyslovil, že „libovůle nesmí existovat ani při posuzování splnění těch podmínek, které v zákoně výslovně stanoveny jsou. I při jejich posuzování je totiž žalovaný vázán obecnými ústavními principy a hodnotami, jako jsou zejména proporcionalita, rovnost, důstojnost, legitimní očekávání účastníků, právní jistota, předvídatelnost apod. V tomto směru se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se standardním výkladem proporcionality, který – pojímán v širším smyslu jako obecný zákaz nadměrnosti zásahů do práv a svobod - v sobě obsahuje tři dílčí principy: způsobilost a vhodnost (Geeignetheit) dosažení zamýšleného cíle, kterým je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku; princip potřeby (Erforderlichkeit), podle něhož je povoleno použít toliko nejšetrnějšího z více možných prostředků a princip přiměřenosti (Angemessenheit) v užším smyslu, což znamená, že újma na základním právu nesmí být nepřiměřená ve vztahu k zamýšlenému cíli (z odborné literatury viz. např. K. Sobota, Das Prinzip Rechtsstaat, Mohr Siebeck, 1977, str. 234 a násl., Pieroth/Schlink, Staatsrecht II – Grundrechte, 8. vyd., Heidelberg, 1992, str. 74 a násl.; z judikatury německého Spolkového ústavního soudu namátkově viz. BVerfGE 72/200, 257, BVerfGE 45/142, 173; z judikatury Ústavního soudu ČR viz. např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 3/02, Sbírka nálezů a

usnesení, sv. 27, str. 177 a násl. nebo nález sp. zn. Pl. ÚS 15/96, tamtéž, sv. 6, str. 213 a násl.). Z toho v projednávané věci zejména plyne, že ve vztahu k podmínce obsažené v písmeni e) interpretovaného ustanovení, nelze požadavek plnění povinností vyplývajících z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky absolutizovat způsobem, který by byl rozporný se smyslem tohoto ustanovení, např. zcela abstrahovat od závažnosti případného porušení tohoto zvláštního právního předpisu a od okolností podstatných pro zhodnocení této závažnosti, či vůbec upustit při úvaze od zohlednění zásady proporcionality. Takový přístup by ostatně protirečnil i názorům zakotveným v judikatuře Ústavního soudu, jenž např. ve vztahu k obdobně formulovanému ustanovení dříve platného zákona č. 123/1992 Sb., o pobytu cizinců na území České a Slovenské Federativní Republiky (pozn. soudu: tento předpis byl zrušen s účinností od 1. 1. 2000 zákonem č. 326/1996 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky), uvedl ve svém nálezu ze dne 29. 3. 1999, sp. zn. IV. ÚS 311/97 (Sb. n. u. US, svazek č. 13, nález č. 46, str. 329 a násl.): Ustanovení § 14 odst. 4 zákona č. 123/1992 Sb., ve znění účinném před vyhlášením nálezu Ústavního soudu č. 159/1998 Sb., připouštělo rozhodnutí o zákazu pobytu při každém „porušení povinnosti“, takže nerozlišovalo skutečně závažná porušení právního řádu České republiky od porušení ostatních, která lze označit za méně společensky nebezpečná“.

Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě neshledává, že by správními orgány vytýkané porušení právních povinností bylo natolik závažné a dosahovalo takové intenzity, že by mohlo znamenat nesplnění podmínky podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství. Stěžovatel byl povinen podle § 33 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků podat správci daně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci živnostenského oprávnění registrační přihlášku k placení jednotlivých druhů daní. Stěžovatel toto neučinil, ani nepodal prohlášení, že nemá příjmy ze samostatně výdělečné činnosti. Stěžovatel až v průběhu odvolacího řízení z důvodů právní jistoty požadované prohlášení finančnímu řádu doručil, což ministerstvu prokázal. Stěžovatel tímto svým jednáním nezpůsobil žádné škody státu, zejména se nestalo, že by neodvedl určitou částku na daních. Vzhledem k tomu, že stěžovatel řádně plnil ostatní povinnosti ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství, lze konstatovat, že toto opomenutí je spíše ojedinělé a jeho povahu a následky nelze považovat za natolik závažné, že by bylo přiměřené považovat jednání stěžovatele za nesplnění výše uvedené podmínky. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel své opomenutí napravil. Ohledně výše příjmů stěžovatele za rok 2003 lze konstatovat, že stěžovatel sice uvedl odlišné údaje v dotazníku k žádosti o udělení státního občanství a při jednání na ministerstvu než v daňovém přiznání za rok 2003, ale nelze přehlédnout, že se v dotazníku i při ústním jednání vyjadřoval pouze k období od června do prosince 2003 a ne za celé zdaňovací období. Pokud správnímu orgánu vznikly pochybnosti o výši přiznaných příjmů, měl oznámit tyto pochybnosti příslušnému finančnímu úřadu. Nelze také vyloučit, že stěžovatel, jemuž zpracovává daňové přiznání jeho účetní, pouze nepřesně uvedl jeden z mnoha údajů, protože si jej přesně nepamatoval.

Úmyslem zákonodárce, pokud jde o ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o nabývání a pozbývání státního občanství, bylo zamezit tomu, aby státní občanství bylo uděleno žadateli, který porušuje právní řád tím, že řádně neplatí příspěvky na veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, neodvádí řádně daně,

odvody a poplatky a dopouští se porušování pobytového režimu pro cizince (Valášek, M., Kučera, V.: Státní občanství, komentář, Linde, Praha 2006, str. 70.) Toho se však stěžovatel v posuzovaném případě nedopustil.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle odst. 2 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací městskému soudu k dalšímu řízení. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je městský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2008

Cihlářová
senátu

JUDr. Eliška
předsedkyně